

újm, o nichž tento paragraf jedná, týká se jen placení úroků, anuit nebo splátek ze soukromoprávních pohledávek před 1. srpnem 1914 vzniklých, nikoli však zaplacení celé peněžité pohledávky samé. Poněvadž pak prodatelům, tedy pozůstalosti, zastoupené přihlášenými dědici, k nimž náleží ostatně i vydražitel J. W., nebylo takové právo vyhraženo v odstavci X. dražebních podmínek, a zaplacení celého kapitálu lze dle § 11 nařízení žádati jen tehdy, byl-li dlužník povinen pod smlouvenou sankcí okamžitého zpět požádání celé jistiny v čas platiti úroky, anuity anebo jiné splátky z celé pohledávky, nemohou stěžovatelé na základě §u 11 cit. mín. nařízení žádati za relicitaci. Jinak by byl zmařen úmysl tvůrcův tohoto ministerského nařízení, kteří hospodářské poměry civilních osob mobilisovaných za jich nepřítomnosti chtěli pokud možno chrániti před nároky jich věřitelů, při čemž splácení kapitálu ve smlouvených anuitách neb jinakých splátkách, jakož i placení úroků jevílo se jim býti srovnatelným s prospěchem nepřítomného vojína civilisty. Na-prosto však nechtěli ohledně placení, peněžitých pohledávek v jiných než v § 11 cís. nařízení uvedených případech odchýliti se od zásady vyslovené všeobecně v §u 7 cit. ministerského nařízení, neboť jinak by pozbylo toto ustanovení veškerého významu. To, co dovolací stížnost uvádí o soudcovském přiročí, nesouvisí s věcí, a jest tuto část stížnosti ponechati nepovšimnutou. Poněvadž nařízení veškerého ministerstva ze dne 28. prosince 1918 čís. 3 sb. z. a n. z roku 1919 nabylo dle svého §u 14 platnosti dnem 1. ledna 1919, a žádost za relicitaci byla podána dne 10. ledna resp. 20. ledna 1919, bylo dovolací stížnost i ohledně druhé její části zamítnouti jako neodůvodněnou.

Čís. 175.

Zápověď přijímatí vklady na knížky, běžné účty, pokladniční poukázky, nebo bezúročná depozita, vydaná §em 12 nař. mín. fin. ve srozumění s mín. spravedlnosti ze dne 25. února 1919 č. 86 sb. z. a n. platila i pro soudní uschovací úřady. Při složení k soudu má tento jen zkoumati, jsou-li zde podmínky § 1425 obč. zák., nikoliv i otázku, je-li složení oprávněno a jaké právní následky má pro složitele nebo toho, pro nějž bylo složeno.

(Rozh. ze dne 13. května 1919, R II 57/19.)

Prv ý s o u d (okresní soud pro Brno — město) odepřel přijati do soudního uschování 2000 K, které tam chtěl navrhovatel dne 1. března 1919 pro jinou osobu složiti, poukávav ku předpisu § 12 mín. nařízení ze dne 25. února 1919 č. 86 sb. z. a n. (o okolkování bankovek vydaných rak. uher. bankou a nalézajících se na území čsl. státu), — R e k u r s n í s o u d (zemský soud v Brně) přijal k stížnosti navrhovatele uvedený peníz do soudního uschování.

D ů v o d y: Usnesení v odpor vzaté bylo ustanovením zákona v něm citovaným opodstatněno. Náhled stěžovatelův, že § 12 mín. nařízení z 25. února 1919 č. 86 sb. z. a n. neplatí pro soudní uschovací úřady, jest mylný. Nařízení toto sloužilo ku provedení státní finanční akce, nařízené

zákonem ze dne 25. února 1919 č. 84 sb. z. a n. I když se § 12 cit. nař. nezmínuje o soudních uschovacích úřadech, plyne přece již z účelu okolkování bankovek a soupisu jmění v zákoně výslovně vyčteného, že předpis jeho platí i pro tyto úřady; neboť z příčiny tohoto okolkování bylo právě zapovězeno přijímati vklady. Mezitím byla však tato v době skladu, to jest dne 1. března 1919 plativší zapověď nařízením vlády republiky čsl. ze dne 6. března 1919, čís. 111 sb. z. a n. počínajíc dnem 10. března 1919 zrušena, takže toho času není závady, by zmíněný sklad byl přijat do soudního uschování. Přijetí to bylo proto povoleno.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolací stížnosti opatrovníka osoby, pro niž byl obnos složen.

Důvody:

Usnesení soudu rekursního jest správně odůvodněno, pročez se na důvody jeho poukazuje, neboť vývody stížnosti nejsou s to, by správnost jich vyvrátily. Dlužno pouze dodati, že soudu náleží při složení k soudu toliko zkoumati, jsou-li po ruce podmínky pro složení k soudu v § 1425 obč. zák. stanovené. V tom směru stížnost nevytýká ničeho. Oprávněnost složení k soudu zkoumati nemá soud ani povinnosti ani práva, rovněž tak není oprávněn zabývat se otázkou, jaké následky právní složení k soudu pro složitele anebo pro toho, pro nějž bylo složeno, má neb míti může. Jest proto stranou ponechati vývody stížnosti k této otázce se vztahující.

Čís. 176.

Na náhradu plně prokázané škody abstraktní pro plnění (čl. 355 a 357 obch. zák.) má prodávající i tehda nárok, převyšuje-li tato prokázaná škoda značně obvyklý zisk občanský.

(Rozh. ze dne 13. května 1919, Rv II 150/19.)

Nesplnivší svůj smluvní závazek, dodati žalobci 400 pytlů po 5 K 95 hal., byla firma B žalována na náhradu škody pro nesplnění ve výši 15 korun za každý nedodaný pytel, celkem tedy na zaplacení 6000 K. Proti žalobě namítala žalovaná strana, že náhrada žalobcem požadovaná jest nepřiměřená, převyšující ujednanou kupní cenu o 200 procent. — Prvý soud (krajský soud v Uh. Hradišti) zjistiv, že tržní cena činila v době, kdy vypršela dodatečná lhůta, povolená žalované žalobcem, 22 až 24 K. odsoudil žalovanou k náhradě celého zažalovaného peníze vytknův toto: Škoda žalobcem vypočtená jest jistě značně vysoká. Počítá-li si však škodu abstraktní (čl. 355, 357 obch. zák.), má na nejméně nárok na náhradu rozdílu mezi cenou trhovou a tržní v době a na místě, kdy, pokud se týče kde byl povinen dodati. A rozdíl tento činí více, než co žádá žalobce. Nelze také tvrditi, že by to bylo nedovoleno neb proti dobrým mravům, poněvadž týž vzestup cen byl by přišel k dobru žalované. Porušení smlouvy nemá jí však přinést zisk. — Odvolací soud (vých. zemský soud v Brně) přiznal žalobci ze zažalovaného peníze jen částku